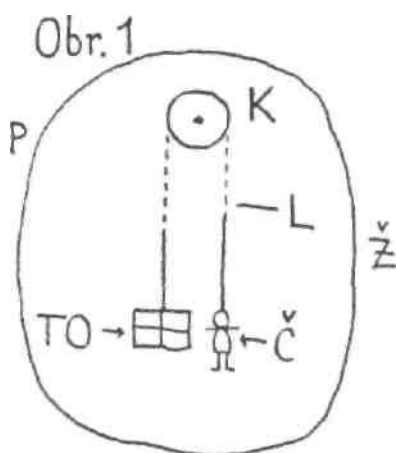

Ivan Vyskočil: Kosti

Hlavní problém pomocné biofyziky

Všechno nasvědčuje tomu, vážená paní redaktorko, že hlavním problémem pomocné biofyziky je „jak to někam dotáhnout, aby z člověka bylo něco“. Při bližším prozkoumání zjistíme, že v praxi vlastně jde o použití jakéhosi kladkostroje k pohybu (změně místa) dvou těles (břemen). Pro názornost to načrtnu asi takhle:

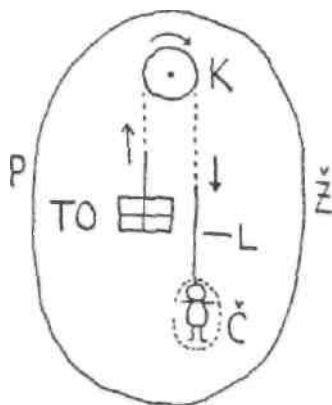
Klidový počáteční stav. K je kolečko jednoduchého KLADKOSTROJE, které je někde upevněno. Kde, to nevíme. Asi nahoře. Velké TO, to je to to, co má být někam dotaženo. Břemeno. Asi jako bedna v dobrém obalu nebo kufří. Č je člověk, který to chce někam dotáhnout. Vzhledem ke kladkostroji je to druhá síla, druhé břemeno, neboť břemena TO i Č, jak patrně, jsou připevněna na jednom laně L, každé na jednom konci. Lano L prochází kolečkem kladkostroje.

V počátečním stadiu TO i Č jsou na stejné úrovni, jsou v rovnováze, oba visí volně v prostoru P nebo v čase řekněme Ž (obr. 1).

A teď jde o to, aby Č TO táhl vzhůru směrem ke kolečku kladkostroje K. K tomu může dojít jedině tehdy, bude-li rovnováha porušena, a to tím, že Č bude těžší než TO (viz obr. 2).

Obr. 2

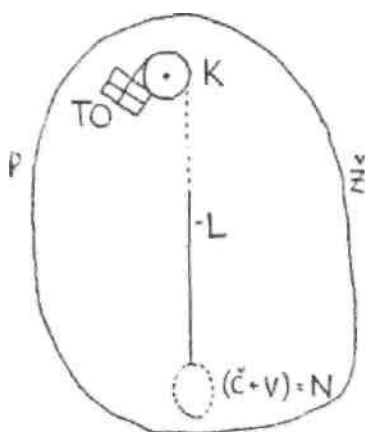

Rozumíte?

Čili Č musí ztěžknout, vlastně ztěžovat. Nabírat na sebe váhu, zátěže, různé úřady a funkce, které mají váhu, obalovat se, udělat na sobě závislé jiné lidi. (Držet je v hrsti, případně mu mohou viset na rtech, lézt někam atp.)

Tak pozvolna se stává obalováním z Č něco, těžkne a táhne TO někam vzhůru. Někdy to jde těžce. K drhne, někdy se jeho otáčení docela zastaví, leckdy to skřípne, ale na tom tak moc nezáleží, protože tu pracuje váha a tíže.

Obr. 3

Až jednoho dne to trochu drhne, to TO narazilo na K, je někde, dál už to nejde (viz obr. 3). Taky Č už pod těmi věcmi, pod tou váhou není vidět, stalo se z něho úplně N – Něco. A je to.

KONEC.

Poznámky k pomocné biofyzice.

Tak by mně zajímalo, jestli na takovém kladkostroji visí všichni lidé nebo jenom ti, kteří to chtějí někam dotáhnout?

A co je to TO? To asi těžko může někdo vědět. Protože ti, kdo na tom visí, tvoří svou vahou protiváhu tomu TO. (Předpokládejme, že to TO vypadá asi jako bedna nebo kufr, zkratka jako něco v obalu.) Kdyby se někdo chtěl podívat dovnitř, tak se musí pustit lana a TO někam spadne. A když už TO někam dotáhli, tak vzdálenost mezi nimi a TO je maximální. Zase k tomu TO nemohou.

Ale možná, že tam nahoře, někde u kolečka kladkostroje, je někdo, kdo se může podívat nebo kdo dokonce vidí do toho TO. A možná, že ten někdo nebo ti někteří, kdo TO vidí, z toho, co vidí, mají ohromnou legraci. Třeba je to sud borůvek. Nebo hrouda formely. Nebo jsou z toho možná smutní. Teď mě napadá, že asi na tom stroji visí všichni a že je ještě jedna možnost pohybu. Č se zlehčuje, TO ho táhne vzhůru. Někam. A když tam dospěje, že se může pustit nebo odvázat. Přestává být břemenem a částí stroje. A možná že tam nahoře, kde je ten někdo, to vypadá úplně stejně jako uprostřed, jako tady a jako dole. Ovšem není to stejné, ale jak to říci, když to úplně stejně vypadá? A je-li ten Č tam nahoře, kde to vypadá úplně tak jako tady, tak možná on vidí ta TO, která tam dotáhli ti, z kterých se stala ta N = závaží. Možná, že vidí, že na ta TO denně kouká, a přitom že vůbec neví, že to, na co kouká, jsou ta TO. Neví, ale stejně, když TO tak vidí, má z toho třeba legraci. Nebo smutek? Kdo ví, jak to všechno je, že, vážená paní redaktorko?

(Vyskočil, Ivan: *Kosti, Mladá fronta, Praha 1993, s. 39–42*)

Ivan Vyskočil: Cesta do Úbic (úryvek)

CHODBA

První: A v té tmě já pobíhám chodbou. Dělán totiž právě CHODBU. Anebo se taky táhnu. Já jsem totiž dlouhá chodba. Není na mě celkem nic, než dlaždice. Vlhké, kluzké, takže já se snadno smeknu. Snadno po mně leckdo jede. Byť se mě to dotýká, kroky, výkřiky a pády, byť to ve mně doznívá, já jsem chladná, mrazivá. Taky černá. Ačkoli potmě každá chodba černá! Teď zrovna mám na sobě jenom kufr a jednu ženskou, která na tom kufru visí. Klečí takhle přehnutá přes ten kufr už jak dlouho a nastydá. Nestyda! Copak necítí můj chlad?

Druhý: A já teď dělám VŮNI JÍDLA. Vůni guláše a řízku. Jako taková se linu. Líně linu tmou té chodby, až dolinu k cestující, kterou celou oblinu. Cestující se mě chytá, já ji zvedám, já ji táhnu...

První: A já jsem ta cestující, kterou tahle libá vůně přivádí teď zase k sobě, tedy ke mně. Hladově se chytám vůně, jež mě bere, jež mě táhne, já chci za ní, ale můj kufr, ten mě... ten mi brání!

Druhý: Cestující se snaží pohnout kufrem, nejde to, je slába, znovu klesá. Hlavu klade na kufr, ramenem se opírá o kufr... Pozor! Kufr po vlhkých dlaždicích popojel! Cestující seznává, že i takto je možno kufrem pohnout. Opíráse, zabírá nohama, ty však na vlhkých dlaždicích prokluzují!

(Vyskočil, Ivan: Nedivado Ivana Vyskočila. Český spisovatel, Praha 1996)